

[Udenrigsministeren]

til her som indledning til min besvarelse at minde om, hvad det er, vi diskuterer i dag. Det, vi diskuterer, er regeringens holdning til en handlingsplan, som er udarbejdet af Danida, og som er udarbejdet inden for de givne politiske rammer. Det var nemlig ikke opgaven, at man skulle begynde at sætte spørgsmålstegn ved, om bistanden var for stor eller for lille, om den blev fordelt rigtigt, eller om de grundlæggende principper, vi kender fra lovgivningen og fra tidligere politiske tilkendegivelser, nu også var de rigtige.

Alt dette var de givne rammer, inden for hvilke man fik spørgsmålet: Hvordan kan vi nu gøre dette mest effektivt? Jeg understreger det, fordi der er mange, der i den offentlige debat op til dagen i dag, og såmænd også enkelte under debatten i dag, synes at have glemt, hvad det var, vi skulle diskutere. Det er ikke størrelse, fordeling, grundprincipper, vi diskuterer i dag. Det er, hvordan vi inden for disse rammer kan være mest effektive.

Vi kan have hver vores mening om, hvorvidt de rammer er rigtige, det findes der mange meninger om, men jeg tror, det er vigtigt at holde fast på, hvad debatten i dag drejer sig om. Her har handlingsplanens forslag om at koncentrere vores bistandssamarbejde om et færre antal lande end hidtil, så vidt jeg har kunnet høre, vundet bred tilslutning, og det synes jeg er glædeligt. Særlig glædeligt, fordi vi i virkeligheden her finder en slags krumtap i hele Danidas handlingsplan. For alle er jo enige om, at man ikke kan gennemføre så ambitiøse målsætninger, som vi nu engang har opstillet for vores ulandsbistand, hvis vi samtidig skal sprede os over hele verden. Det er heller ikke realistisk at tro, at vi, lille Danmark, har mulighed for at sprede os over hele verden og for absolut at skulle tage hvert et problem op, som dukker op over hele verden. Det siger jeg også i al venlighed til hr. Glønborg, for det er da ikke manglende vilje, der gør, at man altid vil kunne finde et problem et sted, som vi ikke beskæftiger os med. Vi er simpelt hen nødt til at koncentrere os, hvis vi skal holde vores bistands høje kvalitet.

Vi er også nødt til at koncentrere bistandssamarbejdet, hvis vi skal udnytte de trods alt begrænsede ressourcer, vi har til rådighed i Danmark, på en hensigtsmæssig og rimelig måde. Vi taler meget om nødvendigheden af en di-

alog med samarbejdslandene. Vi taler meget om behovet for en nær koordination af bistandsindsatsen med andre donorer, og vi lægger vægt på, at bistandsindsatsen hænger sammen, at den udgør en helhed, hvor en række hensyn skal opfyldes på én og samme tid. Bistanden skal ikke bare give konkrete resultater her og nu, den skal også være bæredygtig, bæredygtig økonomisk, bæredygtig økologisk og bæredygtig på lang sigt. Den skal opfylde de fattigste befolkningsgruppers behov, den skal tilgodese hensynet til kvinderne, bistandsarbejdet skal ses i et helhedsperspektiv, hvor sociale, kulturelle, demokratiske og menneskeretlige perspektiver alle indgår med vægt. Alle disse målsætninger holder vi fast ved, de er slet ikke til diskussion.

Men dette at holde fast på disse målsætninger, er netop det, der forudsætter en tilrettelæggelse af vores bistandssamarbejde, som gør det muligt at efterleve målsætningerne. Derfor har det været nødvendigt at sætte en så omfattende kulegravning, en så dybtgående analyse i gang – ikke analyse af bistandspolitikken, men af bistandssamarbejdets tilrettelæggelse. Det er derfor, det er så vigtigt at holde fast på, at Danidas handlingsplan ikke er et bistandspolitisk manifest, nej, det er såmænd bare produktet af en rationaliseringsproces.

Der er mange gode grunde til, at dette princip om landekonzentration, der som nævnt er krumtappen, er noget, vi ikke kan gennemføre 100 pct., og det er heller ikke noget, vi kan gennemføre lige fra den ene dag til den anden. For det første har vi engageret os i samarbejde med en lang række lande, som det ville være både uansvarligt og da også ud fra en ressourcemæssig betragtning uhensigtsmæssigt at afbryde. Ting, som er sat i værk, skal fuldføres og følges ordentlig op. Det betyder, at omlægningen af bistandssamarbejdet til, hvad vi kunne kalde et programsamarbejde med et begrænset antal lande, er noget, der nødvendigvis må ske gradvis over en årrække. Hertil kommer, at vi på en række områder bør kunne fortsætte aktiviteterne også uden for kredsen af samarbejdslande. Der kan være tale om regional bistand, multibistand, den bistand, som udøves gennem de forskellige organisationer, stipendiebistand, frivillig bistand osv., og man kunne nævne det, hr. Duetoft bragte på bane, bistand, som opstår som et initiativ på en egn eller i en lille by et